

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Μετά τὸ γεῦμα, στὸ σαλόνι τῆς κ. Χ... κουβέντιαζαν γιὰ ἕνα ἐγκλημα πὸ εἶχε ἀναστατώσει τὴν κοινὴ γνώμη. Καθένας ἐξέφραζε τὴν ἰδίαν του γιὰ τὸ δολοφόνου καὶ ὅλοι συμφωνοῦσαν πὸς εἶταν θῦμα τῆς κληρονομικότητος.

— Ἡ κληρονομικότης εἶν' ἕνας νόμος ἀδυσώπητος, εἶπε σοβάρῳ κάποιος.

Ὁ δόκτωρ Περῶ σηκώθηκε τότε, ἐβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ πούρου πὸν μασούλιζε καὶ ἀπάντησε :

— Νά, κύριοι, τὸ πὸν ψευτικὸν καὶ τὸ πὸν ἐπικίνδυνον δόγμα τῆς κοινωνίας μας. Ἡ κληρονομικότης δὲν εἶνε ἕνας νόμος ἀδυσώπητος. Ἐστὶ, ἀπὸ τὴν κούνια, ὁ ἀνθρώπος ἐπρέπει νὰ παραδίδεται στὴ μοίρα του, γιὰτὶ, γιὰ ποῦλό λόγο νὰ ἐξανίσταται ἐναντίον τῆς ; Ἀυτὸ τὸ δόγμα τῆς κληρονομικότητος ἔγινε εἰτία πολλῶν δραμάτων, στὰ ὅποια λίγη αὐτοπεποίθησις ἔφτανε γιὰ νὰ μὴ συμβοῖν.

Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Πὸς μποροῦσε νὰ μιλάει ἔτσι ἕνας σοφός, ἕνας γιατρός;

Τότε ὁ δόκτωρ εἶπε :

— Ἐπιτραπέματι μου νὰ σὰς διηγηθῶ ἕνα γεγονός τὸ ὁποῖον εἶμονα μάρτυς, καὶ τὸ ὅποιον ἔκλονισε πολὺ τὴν πίστη μου στὴν κληρονομικότητα.

***

Πρὸ δέκα χρόνων, εἶμον γιατρός τῆς οἰκογενείας Β... Συνεπεία ὑπερκοπῶσας ὁ κ. Β... ὁ ὁποῖος διεύθυνε ἕνα σπουδαῖον ἐργαστάσιον πορσελανῶν, πέθανε σὲ ἡλικίαν 40 χρόνων, ὅστερ' ἀπὸ ἕξι μηνῶν ἀγωνία μέσα σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Μιά περίεργη μανία τὸν εἶχε πιάσει, ἡ μανία τῆς αὐτοκτονίας. Ὅταν τὸν ἔπιαναν οἱ κρῖσεις του οἱ νοσοκόμοι εἶταν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν δένουν γερά γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ τερματίσει τὴ ζωὴ του.

Ἐλξε ἀποκτῆσις ἕνα παιδί κατὰ τὸ δεύτερον χρόνον τοῦ γάμου του· αὐτὸ τὸ παιδί εἶταν μὲν μόλις ἑπτὰ χρόνων ὅταν ὁ πατέρας του τρελλάθηκε καὶ δὲν ὑποψιάστηκε ποτὲ τὸ δράμα αὐτὸ πὸν εἶχε γίνει τόσο κοντά του. Τοῦ ἔλεγαν τοῦ μικροῦ Γιώργου πὸς ὁ πατέρας του εἶχε πάει ταξεῖδι καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὸν μῆνα, ἡ μητέρα του, καθὼς τὸν φώρεσε τὰ μαῦρα, τοῦ εἶπε οἱ δὲ θὰ ξανάβλεπε ποτὲ τὸν πατέρα του.

Τὸ παιδί μεγάλωσε, ἔγινε ἄντρας καὶ θ' ἀγνοοῦσε τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ πατέρα του, χωρὶς τὴν κτηνώδη ἀδιακρισίαν ἐνὸς παιλοῦ κηπουροῦ τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα πὸν ὁ Γιώργος, εἶχε θυμώσει ἐναντίον του, τοῦ φώναξε :

« Ἄν ἴσαι τρελλός σάν τὸν πατέρα σου, πῆγαινε νὰ σὲ κλείσουν σὲ κανένα φρενοκομεῖο ! »

Αὐτὸ εἶταν γιὰ τὸ δυστυχισμένον νέον ἕνα τρομερὸ χτύπημα. — « Τρελλός σάν τὸν πατέρα μου ! ἐτραύλισε, ἐξηγήσου ! Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸ ; »

Μὰ ὁ κηπουρός πὸν εἶχε μετανοιώσει κιάλας γι' αὐτὴ του τὴν αὐθάδεια, ἰσχυρίστηκε οἱ τῆς αὐτὰ ἀπάνω στὸ θυμὸ του χωρὶς νάχαν καμμιά σημασία καὶ τοῦ ἐξήγησε συγγνώμη.

***

Τὸ ἐπισημειώσιον αὐτὸ ἀφῆσε βαθεῖα τ' ἀχνάριαν ἐν μέσῳ τῶν μυαλῶν τοῦ Γιώργου Β... Ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας τὸν ἔκανε ν' ἀφήνῃ τὸ π... στόλι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀρχισε ν' ἀνησυχῆ γιὰ διάφορας μικροαδιαθεσίας πὸν τὸν ἔπιαναν κ' οἱ ὁποῖες ὡς τότε δὲν εἶχαν ἐπιστρέψῃ τὴν προσοχὴν του : μερικὲς ζάλας μέσῳ στὸ δρόμον, οἱ ὁποῖες εἶταν συνήθειες πονοκεφάλου. Τὸ παραμικρὸν τοῦ φαινόταν σύμπτωμα τρέλλας. Τοῦ κάκου τοῦ συνιστοῦσα ἀνάπαυσις, τὸ κυριώτερον φάρμακον αὐτῶν τῶν νευρικῶν ταραχῶν πὸν ἔρχονται ἔπειτα ἀπὸ ἐντατικὴν ἐργασίαν.

Ὁ Γιώργος Β. ἐτοιμαζόνταν τότε νὰ ζεστασθῆ γιὰ νὰ πάει τὸ δῆλωμα του ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖον—δὲ μ' ἄκουσας καὶ δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸν μιᾶς ἐρεῦνης γιὰ νὰ ἐξακριβώσει ἀπὸ τί πέθανε ὁ πατέρας του. Δὲν ἀγνοῦσε ν' ἀνακαλύψει τὴν ἀλήθειαν. Ἀπὸ τὸ διευθυνεῖν τοῦ φρενοκομείου ὅπου ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει ἔμαθε ὅλες τῆς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου του. Ἀπὸ τότε σχηματίστηκε μέσα του ἡ πεποίθησις ὅτι δὲ θὰ ζεφύεγε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν μοίρα.

Ὁ μεγαλύτερος φόβος του ἦταν μήπως ἐπιχειρήσει ν' αυτοκτονήσει σὲ στιγμὴ ἀσυνειδησίας. Γι' αὐτὸ δὲν ἐγνωστοῖε νὰ μείνει οὔτε στιγμὴ μόνος. Ἐνῶς ὑπῆρχε τῆς κοιμῆς μέσα στὴν κἀμαρὰ του καὶ δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ κοντὰ στιγμὴ.

Ὅλ' αὐτὰ ἀνησυχῆσαν ἀμέσως τὴν μητέρα του ἡ ὁποία εἶχε συγκεντρώσει δολοκλήρη τὴν στοργὴν τῆς σ' αὐτόν. Ἀπὸ μερικὲς ἐρωτήσεις, ἀπὸ μερικὲς σκεψιας τοῦ γιουῦ τῆς, μάντηψε ἀμέσως τὴν πραγματικὴν αἰτία τῆς ἀλλαγῆς πὸν εἶχε γίνει σ' αὐτόν. Μ' ἀπὸ φόβον, μήπως τοῦ ἀποκαλύψει, ἕνα γεγονός τὸ ὁποῖον ἀγνοοῦσε ἴσως ἀκόμη, θέλησε πρῶτα νὰ πιστοποιήσει τῆς ὑποψίες τῆς. Μιά σύντομη ἐξέτασις στὴν κἀμαρὰ τοῦ γιουῦ τῆς, ἕνα βράδον πὸν ἐκείνος ἔλειπε, τὴν ἐβεβαίωσε καλλίτερα κ' ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἴδιον... Βῆρες ἕνα γράμμα μὲ τὴν ἐπιγραφοὴν τοῦ φρενοκομείου ὅπου εἶχε πεθάνει

ὁ ἄντρας τῆς. Εἶταν ἡ ἀπάντησις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀσύλου στῆς πληροφορίας πὸν εἶχε ζητήσει ὁ γιουὸς τῆς.

Ἡ κ. Β. ξαναγύρισε στὴν κἀμαρὰ τῆς τρεκλίζοντας καὶ, προφασισομένη μὴν ἐξαφνὴ ἀδιαθεσία, δὲ φάνηκε τὸ βράδον τοῦ τραπέζι.

Τὴν ἄλλη μέρα προσκάλεσε τὸ γιὸν τῆς στὴν κἀμαρὰ τῆς.

— Γιώργου, τοῦ εἶπε, ἔχω σπουδαῖες ἀποκαλύψεις νὰ σοῦ κάνω.

— Ἔρω τί θὰ μοῦ πεῖς. Ἄφρησε αὐτὴ τὴν ὀδυνηρὴν συζήτησιν ἡ ὁποία δὲ μπορεῖ παρὰ καὶ στοὺς δύο μὴ νὰ κάνει κακὸ, τὴν ἰκέτευσε ἐκείνος.

— Ἄφρησέ με νὰ μιλήσω, τοῦ ξανάπε αὐτὴ. Ἡ γριὰ μητέρα σου μὲ πόνο καὶ ἐξευτελισμὸν ἔρχεται νὰ σοῦ ἐξομολογήσῃ κάτι. Κοκκινίζω πὸν τολμῶ νὰ κάνω αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησιν σὲ σένα, ἀλλὰ εἶνε ἀναγκασία. Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι κ' ἔνδιαφέρομαι πὸν πολὺ γιὰ τὴν ὑγίαν σου ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου τὴν εὐτυχίαν.

Ἐδῶ, φάνηκε σὰ νὰ συγκεντρώνει ὅλο τῆς τὸ θάρρος καὶ εἶπε σὲ σιγαλὴν φωνῇ, πολὺ γλήγορα :

— Γιώργου, μικρὸν μου παιδί, φαντάζεσαι ὅτι βαραίνει τὴν ζωὴν σου μιὰ τρομερὴ κληρονομικότης. Τρομάξεις μὲ τὸ φόβον τῆς ἰδίας μοίρας μ' ἔκεινον τοῦ ὁποῖου ἔχεις τ' ὄνομα. Μὰ ἤσυχασε, δὲν εἶσαι παιδί του Εἰμὸν ἀπιστῆ σύζυγος καὶ σ' ἕνα σφάλμα μου ὀφείλεται ἡ γέννησις σου. Ὁ ἀληθινὸς σου πατέρας πέθανε πρὸ δύο χρόνων. Εἶταν ὁ φίλος μας κ. Ο... πὸν τόσο συχνὰ τὸν ἐβλεπεσ σπῆτι μας.

Ἡ κ. Β... τελειώνοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔκρυψε τὸ πρόσωπὸν τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς καὶ καθὼς ὁ γιὸς τῆς τὴν κοιτοῦσε σιωπηλός :

— Μὴ μὲ περιφρονήσεις, τὸν ἰκέτευσε. Εἶμον τόσο δυστυχισμένη τότε μὲ τὸν ἄντρα μου... Συχώρεσέ με...

Μὰ ἐκείνος τῆς ἐσεκέπασε διὰ τῆς βίας τὸ πρόσωπὸν τῆς καὶ τὸ γέμισε μὲ φιλήματα.

— Πάψε, μητέρα μου, νὰ ἐξευτελίσεις τοῦ κάκου. Σὲ ξέρω πολὺ καλά γιὰ νὰ μὴν πιστέψω τὸ μεγάλο σου ψέμμα. Εἶσουν τὸ ὑπόδειγμα τῶν συζύγων, ὅπως ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι μὴν ὑποδειγματικὴ μητέρα.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὑπῆρξε ἔνοχος; — Ὅχι· ὁ ἀνθρώπος πὸν λές οἱ εἶνε πατέρας μου δὲν ζεῖ πιά καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἔχεις καμμιά ἀπόδειξιν αὐτῆς τῆς πατρότητος.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Δὲν ἐφύλαξα παρὰ τὴν φωτογραφίαν του μὲ μιὰ πολὺ κοινὴ ἀφιέρωσιν. Ἐκάψα τῆς ἐπιστολῆς του, ὅπως κ' ἐκείνος ἔκαψε τῆς δικῆς μου. Φρόντισα καὶ ἐξάλειψα καὶ τὸ παραμικρὸν ἴχνος τοῦ σφάλματός μου. Ὁ πεῖδὸν μεγάλος μου φόβος εἶταν ὅτι μποροῦσε νὰ τὸ μάθεις μιὰ μέρα. Μὰ τώρα θὰ ἔδωκα καὶ τὴν ζωὴν μου γιὰ νὰ μποροῦσα νάχω ἔστω κ' ἕνα γράμμα πὸν νὰ σὲ πείσει ὀχρητικῶς.

— Δὲ σὲ πιστεύω, τῆς εἶπε καὶ πάλι ὁ γιὸς τῆς. Εἶσαι μιὰ ἄγια.

***

Οἱ ἀνωμαλίες πὸν καθημερινῶς ὁ Γιώργος ζῶσθε νὰ μεγαλώνουν μέσα του τοῦ φαινόταν... σάν ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξιν πὸν

διάψευδε καθηγορηματικὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς μητέρας του. Ζῶσθε ἀπελπισμένον, περιμένοντας τὴν καταστροφὴν. Πολλὲς φορὲς ἀναρωτιόταν μόνος του ἂν εἶνε ἀκόμα στὰ καλά του. Μὰ σὰ ν' ἀπάντοιχε στὸν ἐαυτὸν του, ἔλεγε :

— Οἱ τρελλοὶ δὲν τὸ καταλαβαίνουν πὸς εἶνε τρελλοί. Ἐγὼ πὸς θὰ τὸ καταλάβω;

Ἐλξε ἀποφασίσει ν' αυτοκτονήσει μόλις ἐνωθε καὶ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολίαν γιὰ τὸ λογικὸν του. Πολλὲς φορὲς εἶχε σπριζεῖ στὸν κρόταφόν του τὴν κἀνην τοῦ περιετρουφου του μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ξεφύγει μὲ τὸ θάνατον ἀπὸ τὴν τρέλλα. Μὰ κάθε φορὰ, ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας του τὸν συγκρατοῦσε καὶ ἀφῆνε τὸ πιστόλι.

Ἀπὸ τρυφερότητα πρὸς αὐτὴν, προσπαθοῦσε νὰ δείχνῃ μιὰ μοναδικὴν διαύγειαν πνεύματος. Ἡ κ. Β... πὸν δὲ γελιόταν ἀπ' αὐτὴ τὴν ψευτικὴν στάσιν του, δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τίποτε, ἀπὸ φόβον μήπως μεγαλώσει τὴν ταραχὴν του. Μὰ ἕνα βράδι πὸν διάβαζε μέσα στὸ σαλόνι, νομίζοντας πὸς ὁ γιὸς τῆς εἶχε ἀποσπῆσθῆ στὴν κἀμαρὰ του, μιὰ ὑπόκοψη ἐκπυροσκόπιος ἀνήγησε μὲσ' οὗτο σπῆτι. Γράφει καὶ βλέπει τὸ γιὸν τῆς νεκρὸν σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Ὅπως ὁ ἄντρας τῆς εἶχε ὑποκύψει κ' αὐτὸς σὲ μιὰ μανίαν τῆς αὐτοκτονίας...

Ὁ δόκτωρ σταμάτησε κ' ἐτραβήξε μερικὲς ἐρωτησῆς ἀπὸ τὸν περὶστον.

— Βλέπετε, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, πὸς κ' αὐτὴ ἐπιβεβαίωσε τὴν γνώμη μας. Ἡ κληρονομικότης εἶν' ἕνας νόμος ἀδυσώπητος.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶταν θῦμα τῆς κληρονομικότητος, ἀλλὰ τῆς ὑποβολῆς. Ἡ μητέρα του δὲν τοῦ εἶχε πει ψέμματα. Δὲν εἶταν γιὸς τοῦ κ. Β... Ὁ πατέρας του, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα, εἶταν ὕγιος κ' εὐφρονας. Μὰ ἔφρασε νὰ νομίσῃ πὸς εἶνε γιὸς ἐνὸς τρελλοῦ γιὰ νὰ τρελλαθῆ κ' αὐτὸς ἰ...

André de Lorde

